

= Maija Dzintra Skudre 28.08.1953. – 14.09.2022.

Ir apstājies urdošais nemiers, kurš nemitīgi aicināja augt, attīstīties, pilnveidoties, būt...

Sveces liesmā spītīgi apturēta uguns, kura sildīja, kaismīgi dega un radīja jaunas un jaunas dzirksteles, aizdedzināja, noticeja, izmainīja dzīvi skolā, katrā personībā – lielā un mazā.

Vēl par ātru... vēl negaidīti, vēl neticami, bet Mūžības ceļš ir gaismots – pa to ir devusies mūsu Direktore, Tava Skolotāja, kolēģe, spilgta personība, mūsdienīgi domājoša un sirdsgudra sieviete, sirsnīgs draugs un mūsu atmiņās tik dzīvs cilvēks.

“ Atkal, atkal ir debesis pušu...” ieskanas Maijas mīļā melodija, un vārdi iegūst citu domu...

Mūsu kronētā Gladiolu Karaliene. Eleganta. Talantīga. Radoša. Gudra. Atbildīga. Populāra. Nepieradināma. Kad tikko, 28.augustā, gladiolu ziedu krāšņumā Maijai pienāca vien 69. dzimšanas diena, tad 14.septembris uzausa tik drēgns, ar sīku lieteli un pilsu, nozagtu gaismu. Un tad pret vakaru uz īsu brīdi tik gaiša un silta saules strēle apžilbināja septembra dienas pelēcību – pa Gaismas ceļu no šīs pasaules atvadījās Maija. Vēl sasildot, vēl atdodot. Teologa Jura Rubeņa izprastais - “apgaismotais nezina, ka ir apgaismots ” pieder brīdim, kad satiekas Dzīvība un Nāve.

Bet toreiz, 1953.gada 28. augustā, pasauli ieraudzīja meitēns, kurai iedeva divus vārdus: Maija Dzintra. Maijā un stingrā. Trauslā un stiprā. Nopietnā un priecīgi dziedošā. Cilvēku vidū un vienatnības noslēpumā. Piedzimšanas brīdī piešķirts sapnis būt skolotājai. Maijas paraugs, mīlais padomdevējs un dzīves ideāls bija viņas mamma Gaļina Lidija, kuras skolotājas un direktores mūžu turpināja arī Maija. Jēkabpils rajona Zilāni top par viņas bērnības kastaņu zemi, un klātesošā dzelzceļa dūna raisa domas un sapņus par ceļu, kurā iet, par mērķiem, par dzīves romantiku, dziesmām un ilgām pēc vēl jaunībā izlolotā tāluma. Tētis, visu mūžu strādādamas par lokomotīves mašīnistu, Maijai iemāca dzīves pamatvērtības – atbildību un stipru darba tikumu. Tā rit Maijas skolas gadi Jēkabpilī 3.vidusskolā starp pavasariem, kad uzzied smaržīgās narcises un kuras katrā vārda dienā dāvina mamma, līdz rudenim ar majestātiskajām gladiolām – 1.septembra puķēm. No vārda dienas līdz dzimšanas dienai iezīmējas Maijas laiks... Kopīgi ģimenes ceļojumi uz Karpatiem, Kaukāzu, Kišinevu, toreizējo Ļeņingradu un Igauniju veido Maijas dzīves vērtības un piederības izjūtu Mājām un Latvijai. Jau skolas gados izpaužas Maijas patika pret trakām idejām, pret jauniem, nerealizētiem sapņiem – vidusskolas laikā populārās filmas “Džezā tikai meitenes” iespaidā tika nodibināts meiteņu vokālais ansamblis, un Maija gan spēlēja ģitāru, gan dzied.

Maijas dzīvē 1973.gadā aizrautīgi, nerimtīgi un mākslinieciski ienāk Liepāja un Liepājas vējš, kurš ir tik vilinošs un skaists. Uzsākot studijas V. Lāča Liepājas valsts pedagoģiskajā institūtā Latviešu valodas un literatūras specialitātē, Maijai patīk viss – vide, studijas, mūzika, teātris, jūra... Nokļuvusi Liepājā jaunā, vēl topošā skolotāja uzplaukst. Visu mūžu Maijas domās un sarunās uzviedīja Liepājas atmiņas, tā bija viņas sapņu pilsēta. Maija bija tik aktīva, azartiska, radoša, jauna, skaista un aizgūtnēm uzņēma sevī pilsētu Liepāju – tik muzikālu un jaunām vēsmām caurstrāvētu! Tā bija

kāre, vēlme un piepildījums pēc teātra, koncertiem, mākslas, arī jūrnieku klubiem. Sāka izveidoties draugu loks, un kā Maija pati ir atzinusi, - “ja manī ir kaut kas interesants, tad to man deva Liepāja”. Var tikai iztēloties, ko sajūt jaunie, dziedot kopā ar Austru Pumpuri Imanta Kalniņa dziesmas... Tas ir kā nākt uz “manām trepēm spēlēties”, kopā ar Jāni Šipkēvici rīkot Liepājā pirmās diskotēkas un dziedāt jūrnieku ansambli “Periskops”. Liepājas laiks piepildījās tik koši starp mācīšanos un Maijas rokrakstā pierakstītām konspektu kladēm un meklētām jaunām, neordinārām, spicām idejām, jo tieši tāds bija augstskolas laiks un kurss – pilns radošu, brīvības alkstošu jaunu cilvēku.

Pirmā darba vieta – Slaties pamatskola no 1971.-1973.gadam, un Maija ir sporta, ne latviešu valodas skolotāja. Kādreiz pedagogi atceras Maijas debates par būtisko sporta apguvē, jo viņa bija pamēģinājusi, viņa vēroja, zināja.

Ir cilvēki, kurus nevar nepamanīt, ir cilvēki, kuri kā svaigs ūdens malks, kā košs gaismas stars, kā nepieradināms gars izgaismo telpu, piepilda ikdienu un pārvērš to citādāku- mirdzuma pilnu, košu, strauju un ideālus meklējošu. Tieši tāda – jauna, vitāla, gudra, prasīga, labos notikumos, studiju laika stāstos dalīties griboša ienāca Līvānu 1.vidusskolā latviešu valodas un literatūras skolotāja Maija. ... Un saņēma pirmo rājienu, jo ieradās pašās 1977.gada augusta beigās, ne direktora noliktajā 15.augustā, jo studentu celtnieku vienības laiks bija aizsaucis uz Čečeniju.

Lai! Ideju tik daudz, iedvesmas straujums un satikšanās ar skolēniem! Latviešu valodas un literatūras stundas ritēja gan kā rodošs piedzīvojums, kurās autoru dzejai, romānu varoņu likteņlīnijām un latviešu rakstnieku – personību dziļajiem stāstiem skanēja Maijas dziedātās dziesmas, degoša svece atvēra dzejas vārtus un skolēnu sirdis, un likās, ka ikviens tuvāk liecās gan sveces siltumam, gan jaunās skolotājas personībai un sirdsgudrībai. Maija bija stingra skolotāja, kura ļoti mīlēja bērnus, iedvesmoja jauniešus un nemitīgi mudināja apgūt pareizu, izkoptu latviešu valodu, zināt, izlasīt un paņemt savai dzīvei, ko sniedz latviešu literatūras dižgari. Kad 80.gadu beigās vēl tikai ieskanējās Atmodas vēsmas, Maija kā latviešu valodas un literatūras skolotāja bija pazīstama Latvijā kā skolotāja – novatore. Viņas organizētās grupu stundas, radošo pieeju, kas ļāva skolēniem izteikt pašiem savas domas, dalīties ar viedokli, šaubīties un uzdrīkstēties, brauca lūkoties citu skolu pedagogi, par tām runāja Latvijas Universitātes docētāji lekcijās par inovācijām izglītībā. Ne velti Maijas vadīto literatūras stundu ceļojošā balva bija brīnumputns. Cik zīmīgi! Brīnumputns...

Katru 1.septembri skolotājs it kā piedzimst no jauna. Tas ir skolas Jaunais gads. Mirdzošs, apņēmīgs, priecīgs, idejām pārpilns sākās 1992.gada augusts, septembris, kad Maija nu bija Līvānu 1.vidusskolas direktore. Mūsu Direktore. Maiju raksturoja vērtības - Darbs. Profesionalitāte. Godīgums. Taisnīgums. Mīlestība. Sirdsapziņa. Lepnums. Cēlums. Skolas patriotisms. Pedantiskums. Atbildība. Brīvība. Inovācijas. “Mans galvenais mērķis, lai bērns skolā justos labi, lai te būtu sapratne, mīlestība, sakoptība, taču domāju, ka skolu vajadzētu veidot stingrāku, uz izglītības kvalitāti vērstu, tajā pašā laikā saglabājot demokrātiskas un cilvēcīgas attiecības,” tā Maija par savu direktores būtību. Un solījums – ja ko apņēmās, tad noteikti izdarīja. Vai tas būtu Lindas Leen un Laura Reinika koncerts skolasbērniem, vai Marijas Naumovas Ziemassvētku pārsteigums skolas darbiniekiem. Direktore bija darbu un cilvēku vidū. Atmoda un 90-gadu sākums kā iedvesmas un brīvību apliecinošs laiks radīja skolā jaunas tradīcijas, Ziemassvētku Svētrītā veldzējās ne tikai skolēnu, skolotāju, bet arī pilsētas iedzīvotāju, tika radīts Žetonu vakars – Piederības un Pateicības vakars skolai,

aizrautība, veidojot skolēnu pašpārvaldi ar savu prezidentu. Aktivizējās arī sadarbība ar vecākiem Vecāku klubā un draugu skolu tikšanās. Skolai bija sava avīze “Skolas Solis” un sižeti, filmas par skolu Līvānu televīzijā.

Tik bagātīgs Maijas direktores laiks! Skolā tika uzsvērtā pedagoga loma, tika aicināti strādāt jaunie skolotāji, lai īstenotu vidusskolas skolēnu pieprasījumu pēc izvēles kursiem un interešu izglītības. Maija mudināja citus un iesaistījās pati starptautiskajos COMENIUS projektos; Līvānu 1.vidusskola, īsu brīdi arī Līvānu ģimnāzija, tapa par balsta skolu valstī, kurā valdīja inovācijas, mācītiesprieks un radošums. Maija dāsni dalījās lepnumā ar savu skolēnu, pedagogu un darbinieku paveikto, gan uzņemot citu skolu kolēģus, gan maģistra darbā radot grāmatu par skolu pārmaiņu procesā “Mūsdienu skolas vadība”. Būt drosmīgai savā meklējumdarbībā, riskēt un strādāt radoši, dažkārt neordināri, būt iniciatorei pārmaiņu procesos, popularizēt jaunu redzējumu skolas demokratizācijai, vadības stilam, kopīgam sirdsdarbam ar kolēģiem – tas viss raksturo direktori Maiju.

Paspēt. Būt. Radīt. Just līdzī. Palīdzēt. Maijas devums paliek arī Līvānu pilsētas un Līvānu novada pašvaldības deputātes izdarītajā. Tas dzīvo sniegtajā atbalstā cilvēkiem un pilsētai. Maija kā personīgo sāpi pārdzīvoja netīrību kāpņu telpās, iemītas nevietā takas un nomīdītu zālīti, nolauztus kociņus, klaiņojošus suņus un pavārtē pamestus kaķēnus. Mīlestība pret dzīvniekiem, īpaši suņiem, aizkustināja ikvienu, kurš pazina Maiju. Viņa apbrīnoja dzīvniekam piemītošo uzticību un nesavtību, kuras dažkārt nav cilvēku pasaulē.

Skolotāja ar lielo burtu. Īsta direktore. Autoritāte. Emocionāli inteliģenta. Tiekot galā ar savām dzīves problēmām vienatnē. Izpelnīta cieņa, skaļi pateikts apbrīns un slēpta, bet atzīta skaudība. To Maija izjuta, sajuta, neapstājās un darīja. Tāds bija viņas Direktores un Skolotājas liktenis.

Pēdējā Maijas diena skolā pierakstāma mistiskos ciparos- 12.12.2012. Ar cieņu. Neejot pretī savai sirdsapziņai. Gribot skolā sasniegt nebijušus mērķus un realizēt ideju par stipendiju Līvānu 1.vidusskolas talantīgākajiem skolēniem, bija arī jādara citādāk – aicinot, motivējot, lūdzot, uzticoties. Un neklūdās vien tas, kurš neko nedara. Maija zināja, kurā pusē ir patiesība un taisnība, esot bezspēcībā un reizē pārliecībā stipra. Kā allaž. Stipra.

Mums visiem paliks Tavs vēlējums Līvānu 1.vidusskolas 100.dzimšanas dienā:

“Skola ir kā sala, kur patvērumu rod visi, kam jāaug, jāmācās, jāpieņem spēkā un dzīves gudrībā. Uz šīs salas jāpietiek vietas visiem, te jābūt sapratnei, gādībai, godīgumam, siltumam, priekam, te jābūt tīrībai, kārtībai, sakārtotībai, te jābūt tam, ko mēs saucam par mājām. Šī sala mums ir jākopj nenogurstoši.”

Maijas pēdējais rudens paliks vien mūsu labajās domās un atmiņās. Maijas mīļie – mamma, tētis, brāļi – aizgāja mūžībā rudenī. Arī mūsu viedā, labā Maija.

Lai spožā zvaigžņu gaisma lejas pār Tavu dāsno, priecīgo, nesavtīgo, cilvēcīgo, arī Tev tikai pašai brīžiem vienatnībā izdzīvoto mūžu.

Mēs atvadāmies no Tevis, Direktore, Skolotāja, kolēģe Maija, no Tevis, Gladiolu karaliene! Vienmēr...

.. “jo tu esi dzīvs, jo tu esi dzīva,

Viens zirgs vēl ir brīvs...” / Māris Čaklais, Imants Kalniņš “Lilioma dziesma” – Tava... /

Cieņā, pateicībā un līdzjūtībā Tava Līvānu 1.vidusskolas saime.

Pēdējie tie goda vārti – lai caur tiem vēl iziet visus skolotājus pārstāvošās domas un pateicības Tev, Maija! Visi par vienu un viens par visiem. Kā allaž...

Kultūra... literatūra un valoda... skaistā un stabilā radīšana sev apkārt - tas ir Maijas skolas darba pamats. Vēlme savu Līvānu 1.vidusskolu piepildīt, pacelt augstāk, būt citiem kā paraugs. Viņas vadītās literatūras stundas manās kā skolnieces acīs - aizraujošas, ļoti sasaistītas ar vēsturi, interesantas. Tādas, kas sniedz izpratni par dzīves norisēm un sakarībām.

Prasīga, neatlaidīga, mērķtiecīga.

Cīnītāja, lai apkārt esošais būtu labi... labāk... vislabāk ...un tam pretī - cita Maija - ievainojama vientuļniece, kura dažkārt nesaprasta, neatbalstīta.

Lai viņai gaišs Mūžības ceļš! (Anita)

Tik ļoti sāp... Maija ... bija... mana SKOLOTĀJA, skolotāja ar LIELO burtu! Maija caur savu mīlestību pret skolu un darbu mūs, skolēnus, iedvesmoja - mudināja paust savas domas, rakstīt radoši un gramatiski pareizi... atklāja dzīvi gan no vienas puse, gan no otras puses... Viņas stundās dzirdētais, sajustais, piedzīvotais un pārdzīvotais ir atmiņā un būs vienmēr, jo tieši Maija man atklāja skolotāja profesijas burvību... (Gunta)

...ir grūti pieņemt šo ziņu .. Direktore Maija bija koša personība ar stāju un lieliem mērķiem skolai, skolas attīstībai, Maija spodrināja skolas tēlu...

Lai gaišs ceļš Mūžībā! (Maija)

It kā lepna un cēla, bet tai pašā laikā tik vienkārša un sirsnīga, sildoties pie mūsmāju krāsns, kad apciemoja Mārtiņu (Sandra)

Manā dzīvē Maija ir bijusi Skolotāja ar lielo S burtu. Viņa bija kā gaismas stars tālajās 80-to gadu beigās. Ar savu sirsnību un atvērtību viņa iemācīja domāt radošāk, iemācīja sapņot un pozitīvi skatīties nākotnē. Man viņa bija kā paraugs, tāpēc arī esmu skolotāja, jo viņa iedvesmoja! (Ina)

Cik pateicīga es esmu viņai, ka man - vienmēr pret sevi kritiskai, nepārlicinātai studentei, viņa lika ieraudzīt sevi un ticēt saviem spēkiem... Es esmu ļoti pateicīga, ka

Maija izvēlējās mani... jo tā es redzu savu nonākšanu Līvānu 1. vidusskolā. Es nezinu, kā būtu, ja Maija mani nebūtu uzrunājusi...īstajā laikā un vietā... un zinu, ka es neesmu tāda vienīgā...(Elza)

Mana Direktore, kura izmainīja manu dzīvi. (Inese)

Maija... izcila direktore, eleganta sieviete, lieliska kolēģe, prasīga, stingra, ar radošu dzirksti. Skolā sākās jauna ēra! Ieviesa daudzas reformas un mainīja attieksmi. Viņa bija tā, kas padarīja skolu skaistu un mūsdienīgu. Sapnis par ģimnāziju, par skolas formu ieviešanu, par sadraudzības skolu loka paplašināšanu... Tik daudz sapņu... (Anna)

Esmu lepna, ka viņa bija manā dzīvē – inteliģentā elegance. Viņa mani ieraudzīja, noticeja un deva man iespēju iepazīt sevi. (Evita)

Mana klases audzinātāja. Stingra. Ar savu ģērbšanās stilu un dziesmu “Pilsēta, kurā piedzimst vējš”. Paldies par klases ekskursiju ar vilcienu uz Maskavu! (Ilze)

“Tev nav laika ar līkumu iet- manu svešo un zināmo nācēj...” – tā pirms daudziem gadiem man un maniem klases biedriem teica latviešu valodas un literatūras skolotāja un klases audzinātāja Maija. Viņa mudināja dzīvot šeit un tagad. (Sandra)

Skumji...Vienmēr eleganta, spēcīga personība, iedvesmojoša, autoritāte. Un piekritīšu, savas skolas lielākā patriote, attīstītāja un atbalstītājs.. lai miers mūžībā! (Ineta)

Maija bija Zvaigzne... spilgta, redzama, ievērojama, ar savu atspīdumu ... Tāda viņa paliks manās atmiņās...

Lai viņai gaišs ceļš Mūžībā! (Anita) .